

skulde gaa hen og skabe en Konfurrence med de gamle Handelsbyer, der have gjort Alt for at trække Handelen til sig og udvikle deres Handelsforbindelser. Men naar der foreligger saadanne Bøviser, som den ærede Minister fremkom med, saa synes det mig naturligt, at Statens Indvaanere forlange, at Staten træder hjælpende til. Naar hele Skibsarten paa den Maade er monopoliseret og ligger i et enkelt Selskabs Haand, saa er det en Ret for Landets Indvaanere i de øvrige Ægne at kræve, at Staten træder hjælpende til. Men ikke alene det vil jeg sige, men ogsaa dette, at Esbjerg er stift af Staten og lagt netop paa det Sted, hvor den naturlige Udvikling kan komme til at gaa overfor det Land, med hvilket vi have vor vigtigste og største Handelsforbindelse, medens Kjøbenhavn ligger paa det Punkt i Landet, som maa siges at være det uheldigste i saa Henseende. Esbjerg er det nærmeste, Kjøbenhavn det fjerneste, og derfor er det vel ogsaa klart, at der er nogen Grund til at fordre Statens Indskriden for at forhindre, at Handelen skal tvinges til Kjøbenhavn. Man vil huske paa, at paa samme Tid som Landets Indvaanere overalt bidrage mægtig til at samle i Kjøbenhavn alle offentlige og private Institutioner, og paa samme Tid som Kjøbenhavn har sin Styrke derved, at Residenten og alt Muligt er til Stede der, og at Kjøbenhavn fra gammel Tid har de rigeste Familier og Handelsforbindelser, paa samme Tid som hele Landet støtter Kjøbenhavns Udvikling, maa man ogsaa kunne fordre, at man ikke fra Kjøbenhavns Side lægger Hindringer i Veien for den naturlige Udvikling af Landets Hjælpesilber, og det gjør man, naar man benytter sin Magt til at hindre, at den naturlige Forbindelse kommer op og udvikler sig paa en naturlig Maade. Foruden det, som den høitærede Minister anførte med Hensyn til den Magt, som det monopoliserede Dampskibsselskab udøver, saa anførte han desuden det, at der var flere Handelsbuse, som havde bebudet, at de vilde etablere Filialer i Esbjerg, netop for at fremme Forbindelsen over den og udvikle Handelen der. Men ligeledes siges det, skjøndt jeg ikke bestemt tør paastaa, at det er rigtig, at der ligeledes har været forhandlet om Overenskomster med de paagældende derved Siteresjerede, for at forhindre, at der skal fremkomme en Handelsplads paa dette Sted i Sylland. Efter de Ord, der fremkom fra den ærede Ministers Side, maa det jo antages, at disse Røgter ere rigtige. Jeg tror saaledes, at der i Ministerens Ord har ligget en bestemt Tilbagevisning af

de Ytringer, der fremkom fra det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgfreds (Hage) overfor dette Spørgsmaal. Derfor haaber jeg ogsaa, at naar det ærede Medlem gjør sig bekendt med Sagen, saa vil han ogsaa være i Stand til at støtte de Bestræbelser, der ere fremkomne fra Thingets Side for at udvikle vor naturlige Handelsforbindelse over Esbjerg. Vi fordre, som sagt, ikke ubetinget, at det skal være en Statskibs-Institution. Kan den ærede Minister, som han har lovet, skabe en bedre Konfurrence paa anden Maade, saa vil det være os ligesaa kjær. Der kunde jo tænkes en engelsk Forbindelse. Forøvrigt maa det dog siges, at man vist adskillige Gange har gjort Forsøg paa at skaffe en saadan Konfurrence, men med den Magt, som det monopoliserede Selskab naturlig har, har det vist sig omtrent umuligt. Hvis dette er Tilfældet, saa ligger derved en Berettigelse til at fordre Statens Indskriden. — Der var en anden Udtalelse fra det ærede Medlem fra Frederiksborg, som jeg ogsaa gjerne vil sige et Par Ord til, nemlig den, at vi ikke her i Thinget vare berettigede til at optage militære Spørgsmaal, naar Talen var om økonomiske Formaal. Det synes mig dog ret naturligt og berettiget, at vi her i Thinget paa en Tid, hvor man fra alle Sider anerkjender Nødvendigheden af, paa Grund af vort Lands Lidenhed, at fremme vore økonomiske Formaal saa meget som blot muligt, paa en Tid, hvor man fra alle Sider maa indrømme Nødvendigheden af at gjøre det muligt for Folket gennem dets Virksomhed at indvinde det Fornødne for at bære de uhyre Byrder, der ere lagte paa det — at henpege paa den fornemste Hensigt, der hviler paa vor Udvikling. Selvfølgelig kunde der, under normale og lovlige Forhold, ikke være Tale om bestandig at komme tilbage til dette Spørgsmaal, men hvor vi her staa ligeoverfor en uhyre Udgift til militære Formaal, der ere aldeles ulovlige, Udgifter, der afholdes paa Trods af Folkethingets Billie, saa maa det være tilladt, hver Gang der er Tale om de Krav, der kunne stilles til vor Finantskasse, at komme tilbage dertil, og det er saa meget mere berettiget stadig at frembringe dette, som vi jo nok erindrer de Afledsord, hvormed Regjeringen sendte os bort i Tjor gennem sin fornemste Ordfører, Krigsministeren, her i Thinget, hvorved den Løb os vide, at til Trods for, at vi ikke vilde bevilge de forlangte Penge, 6—8 Millioner Kr., eller hvormeget det nu var, saa agtede man alligevel at tage dem. Naar slige Ord kunne falde her, kunne sendes Rigsdagens